

Sygnatura akt VIII C 322/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabela Bors

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (...) nr 211 we W.

przeciwko A. F.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.710,98 zł (pięć tysięcy siedemset dziesięć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 września 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 322/22

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2022 roku powód (...) (...) we W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu A. F. powództwo o zapłatę kwoty 5.710,98 zł wraz z ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w e.p.u. do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podniósł, że pozwany na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 24 października 2019 roku otrzymał określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach przewidzianych umową. Pozwany nie wywiązał się z powyższego obowiązku, na skutek czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz

z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 24 czerwca 2021 roku pożyczkodawca przeniósł na powoda całość praw i obowiązków wynikających

z umowy, o której mowa wyżej. Pełnomocnik wskazał ponadto, że na dochodzone roszczenie składają się: kapitał – 5.600,02 zł oraz odsetki karne – 110,96 zł.

(pozew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik zakwestionował legitymację czynną powoda, okoliczność, aby umowa cesji obejmowała wierzytelność wobec pozwanego, a także, aby nastąpił wskazany w umowie skutek rzeczowy. Podniósł, że umowa pożyczki jest nieważna, albowiem zawierająca ją w imieniu pożyczkodawcy osoba nie posiadała stosownego umocowania, ponadto wskazał, że umowa przewidywała postanowienia abuzywne odnoszące się do opłat

w jej treści przewidzianych. Wreszcie pełnomocnik zakwestionował wyliczoną przez powoda kwotę zadłużenia oraz fakt wypłaty pożyczki, jak również skuteczność wypowiedzenia umowy.

(odpowiedź na pozew k. 56-57v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 72-78, k. 121-121v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2019 roku pozwany A. F. zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki ratalnej nr (...), na mocy której otrzymał pożyczkę w wysokości 6.000 zł. Kwotę pożyczki pozwany zobowiązał się spłacić wraz z prowizją operacyjną – 5.909,76 zł oraz odsetkami (10% w skali roku) – 901,17 zł, w 30 miesięcznych ratach płatnych w terminach oznaczonych w harmonogramie. Płatność pierwszej raty przypadała na dzień 15 listopada 2019 roku, zaś ostatniej raty na dzień 15 kwietnia 2022 roku.

Wypłata pożyczki następowała w jednej z czterech form: (1) wypłata gotówkowa, (2) przelew na rachunek bankowy pożyczkobiorcy wskazany we wniosku, (3) zasilenie karty prepaid, na podstawie odrębnej umowy pożyczkobiorcy z pożyczkodawcą, (4) wypłata gotówkowa w postaci płatności G. w kasie banku lub w oddziale (...) Poczty Polskiej w terminie 4 dni od dnia postawienia kwoty pożyczki do wypłaty do dyspozycji pożyczkobiorcy.

Z tytułu opóźnienia w spłacie pożyczki pierwotny wierzyciel był uprawniony do naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W przypadku naruszenia przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w szczególności nieterminowej spłaty zadłużenia, pożyczkodawca był uprawniony do wypowiedzenia umowy w formie pisemnej z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Formę wypłaty pożyczki pożyczkobiorca określał w treści wniosku, który stanowił warunek zawarcia umowy. W złożonym wniosku o pożyczkę A. F. zdecydował się na wypłatę gotówkową.

Zgodnie z pkt 56 umowy, pożyczkobiorca składając podpis na umowie, potwierdził odbiór pożyczki udzielonej w ramach umowy.

Przedmiotowa umowa została zawarta w oddziale (...) i podpisana w imieniu pożyczkodawcy przez jego pracownika. Pozwany złożył własnoręczny podpis pod wnioskiem o pożyczkę, umową pożyczki oraz harmonogramem spłaty.

(wniosek o pożyczkę k. 79-80v., umowa pożyczki k. 81-82, harmonogram spłaty k. 82v.-83, formularz informacyjny k. 87-88)

W dniu 15 sierpnia 2020 roku pożyczkodawca złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z uwagi na niespłacenie zapadłych rat z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie to zostało przesłane na adres pozwanego podany w umowie.

(wypowiedzenie k. 84, wydruk z książki nadawczej k. 85)

W dniu 14 czerwca 2021 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelności opisane szczegółowo w załączniku nr 8. Warunkiem przejścia wierzytelności była zapłata w całości uzgodnionej ceny. Skuteczną zapłatę ceny i fakt przejścia wierzytelności zbywca zobowiązany był potwierdzić w pisemnym oświadczeniu.

W załączniku nr 8 do umowy cesji wymieniono wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 24 października 2019 roku, w łącznej wysokości 9.549,73 zł. Powyższa kwota obejmowała: kapitał – 5.600,02 zł, prowizję – 3.505,86 zł, odsetki umowne – 416,23 zł, odsetki karne – 27,62 zł.

W dniu 18 czerwca 2021 roku powód uiszczył cenę sprzedaży w związku z umową cesji z dnia 14 czerwca 2021 roku w wysokości 7.933.132,07 zł.

W oświadczeniu z dnia 21 czerwca 2021 roku prezes (...) potwierdził, że w dniu 18 czerwca 2021 roku powód uiszczył całość ceny nabycia wierzytelności zgodnie z § 4 ust. 1 umowy.

Umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 8 zostały podpisane przez osoby umocowane do działania w imieniu cedenta i cesjonariusza.

(umowa przelewu wierzytelności k. 10-15, oświadczenie o zapłacie ceny k. 15v., wyciąg z załącznika nr 8, pełnomocnictwo k. 91, k. 104v.-105v., k. 109-110, odpis z KRS k. 92-93v., k. 101-104, k. 106-108v., wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 94-100v., oświadczenia notarialne k. 110v.-111, k. 111v.-112)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 23 marca 2022 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na kwotę 5.600,02 zł z tytułu należności głównej oraz 110,96 zł z tytułu odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 9, okoliczności bezsporne)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny. W ocenie Sądu zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, że nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z dnia

24 października 2019 roku. Powód złożył do akt umowę sprzedaży wierzytelności wraz wyciągiem z wykazu wierzytelności. Przedłożone dokumenty zostały podpisane przez osoby upoważnione do reprezentowania cedenta i cesjonariusza, wykazane w załączonych pełnomocnictwach, wobec czego brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Umowa cesji precyzowała dokładnie co jest jej przedmiotem oraz na jakich zasadach ma nastąpić sprzedaż wierzytelności. Oczywiście jest przy tym, że lista wierzytelności nie została złożona

w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanego), co jednak nie umniejsza jej mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, że umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu wierzytelności, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Odnośnie zaś przedłożonego dokumentu oczywistym pozostaje, że dla jego waloru dowodowego nie ma znaczenia sposób jego anonimizacji w zakresie innych wierzytelności (w przedmiotowej sprawie wierzytelności te zostały „wykasowane”), istotnym jest bowiem, że dokument ten został sygnowany parafą przez osoby zawierające umowę cesji, co zdaniem Sądu jest wystarczające do stwierdzenia jego autentyczności. W ocenie Sądu w świetle zaferowanego przez powoda materiału dowodowego nie budzi również wątpliwości okoliczność, że umowa cesji odniosła skutek rzeczowy. Przypomnienia wymaga, że

warunkiem przejścia wierzytelności było uiszczenie przez powoda całości ceny, co też powód uczynił w dniu 18 czerwca 2021 roku i co potwierdził składając potwierdzenie przelewu (k. 114). Następnie, zgodnie z § 5 ust. 3 umowy cesji, zbywca potwierdził fakt zapłaty całości ceny składając w dniu

21 czerwca 2021 roku przed notariuszem stosowne oświadczenie w tym zakresie

(k. 15v.). Wręcz abstrakcyjny jest przy tym zarzut pełnomocnika pozwanego, jakoby składający oświadczenie K. D. nie miał umocowania do jego złożenia oraz wiedzy o takiej okoliczności (tj. zapłaty ceny), wyżej wymieniona osoba jest bowiem prezesem zarządu (...), na co wskazuje odpis z KRS (k. 92-93v.). Wreszcie irrelevantne znaczenie ma fakt anonimizacji ceny w umowie cesji. Po pierwsze cena zakupu wierzytelności stanowi tajemnicę handlową i z reguły nie jest ujawniana w dokumentach wydawanych przez strony umowy cesji, po drugie cena ta została podana w potwierdzeniu przelewu z k. 114, którego tytułu nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości odnośnie tego, że dotyczył on zapłaty ceny za nabyte przez powoda wierzytelności. Godzi się ponadto przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić również należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanej w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 6.000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z prowizją i odsetkami umownymi w 30 miesięcznych ratach. Do akt sprawy zostały złożone, podpisane przez pozwanego: umowa pożyczki z dnia 24 października 2019 roku wraz z wnioskiem o pożyczkę i harmonogramem spłaty. Powód wykazał również fakt wypłaty pozwanemu pożyczki. Przypomnienia wymaga, że umowa pożyczki przewidywała 4 formy wypłaty pożyczki, w tym gotówkowo do rąk pożyczkobiorcy. Sposób wypłaty był wybierany przez pożyczkobiorcę we wniosku o pożyczkę (pkt 15 i 16 umowy). Jak wynika z wniosku złożonego przez pozwanego wybrał on wypłatę gotówkową (k. 80v.). Jednocześnie składając podpis pod umową pozwany potwierdził fakt otrzymania pożyczki (pkt 56 umowy). Odnosząc się natomiast do zarzutu, że powód nie wykazał umocowania osoby składającej podpis pod umową w imieniu pierwotnego wierzyciela przypomnienia wymaga, że w myśl art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. W realiach niniejszej sprawy umowa pożyczki została zawarta w oddziale (...), bez pośrednika kredytowego, i niespornie należy do kategorii czynności prawnych, o których mowa w przytoczonym przepisie. Powyższe prowadzi do wniosku, że osoba składająca pod umową w imieniu (...) swój podpis była do tego umocowana. Skoro zatem powód wykazał ponad wszelką wątpliwość, że pierwotny wierzyciel wywiązał

się ze zobowiązania umownego, to pozwanego obciążała powinność wykazania (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że spłacił pożyczkę w całości bądź też w wysokości większej, aniżeli wynika to z twierdzeń pozwu, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Powinności tej pozwany nawet nie starał się sprostać. W konsekwencji uznać należy, że po stronie pierwotnego wierzyciela powstało uprawnienie do wypowiedzenia stosunku umownego. Oświadczenie w tym zakresie zostało złożone w dniu 15 sierpnia 2020 roku i przesłane na adres pozwanego oznaczony w treści umowy pożyczki. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że postanowienia umowy dotyczące prowizji mogły mieć abuzywny charakter, co w ocenie pełnomocnika pozwanego prowadzi do wniosku, że na datę wypowiedzenia (po wyeliminowaniu prowizji) brak było zadłużenia. Skoro bowiem pozwany nie przejawiał jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania, że z tytułu pożyczki dokonał choćby jednej wpłaty, to nie sposób przyjąć, że na dzień spornego oświadczenia, złożonego po dacie wymagalności 9-ej raty, brak było zadłużenia dającego podstawę do wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę. Kontynuując rozważania w powyższym zakresie wyjaśnić należy, że warunkowy charakter wypowiedzenia nie podważa jego skuteczności. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 października 2020 roku (V ACa 806/19, Legalis), złożenie oświadczenia przez bank o wypowiedzeniu umowy, mimo że skutek rozwiązania tej umowy mógł zostać zniesiony ziszczeniem się warunku rozwiązującego, czyli spłaceniem zaległości przez dłużnika, ma definitywny charakter. Zastosowanie konstrukcji tego rodzaju, w istocie opartej na zastrzeżeniu warunku rozwiązującego, jest skutecznie prawnie, zwłaszcza że wychodzi na korzyść konsumenta będącego adresatem tej treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Kwestia ta była również przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. I tak w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2020 roku (II CSK 108/20, Legalis) Sąd ten wyjaśnił „dopuszczone jest warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej, zastrzegając potrzebę jego kontroli w kontekście konkretnej umowy. Nie została wyłączona dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Zaakceptowane zostało stanowisko, że warunkiem może być także spełnienie świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika. Dodać przy tym trzeba, że konstrukcja warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej wydaje się wybitnie prokonsumentcka, ponieważ daje klientowi „ostatnią szansę” na zachowanie wiążącej strony umowy”. (por. także postanowienie z dnia 25 czerwca 2020 roku, V CSK 56/20, Legalis). W postanowieniu z dnia 28 maja 2020 roku (I CSK 547/19, Legalis) Sąd Najwyższy wyjaśnił z kolei, że rozbieżności orzecznicze związane z możliwością dokonania wypowiedzenia umowy z zastrzeżeniem warunku oraz spory w piśmiennictwie związane z tym tematem nie dotyczą warunku potestatywnego, czyli zależnego całkowicie od woli osoby, od której działania uzależniono skuteczności wypowiedzenia. W takim przypadku bank dokonuje wypowiedzenia umowy z kredytobiorcą pod warunkiem, że nie spłaci on wskazanego przeterminowanego zadłużenia. Argumenty przytaczane w orzecznictwie i doktrynie przeciwko możliwości dokonania wypowiedzenia pod warunkiem dotyczą stworzenia stanu niepewności po stronie adresata wypowiedzenia. Warunek w postaci braku spłaty przeterminowanego zadłużenia nie może wywołać u kredytobiorcy żadnego stanu niepewności. Posiadał on bowiem stuprocentową wiedzę, czy sam dokonał spłaty zadłużenia, czy też nie, w wyniku czego wiedział czy, i z jakim dniem doszło do wypowiedzenia umowy. W realiach niniejszej sprawy zdaniem Sądu nie sposób uznać, aby po stronie pozwanego mogła zaistnieć jakakolwiek niepewność odnośnie skutku złożonego wypowiedzenia.

W jego treści pierwotny wierzyciel wprost bowiem wskazał, że brak spłaty zadłużenia w terminie do dnia 29 sierpnia 2020 roku, skutkować będzie rozpoczęciem biegu okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni. Tym samym to od zachowania samego pozwanego zależało, czy umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach, czy też dojdzie do jej rozwiązania. W świetle przeprowadzonych rozważań jedynie na marginesie uwypuklenie wymaga, że brak skutecznego wypowiedzenia mógłby mieć wpływ wyłącznie na wysokość odsetkowego roszczenia powoda, w dacie wyrokowania całość umowy była bowiem w całości wymagalna, przy czym powód dochodził spłaty wyłącznie jej części kapitałowej. Powód w pozwie nie oparł przy tym swojego żądania na fakcie wypowiedzenia umowy, a wyłącznie na niedokonaniu spłaty zobowiązania przez pozwanego. Finalnie wyjaśnić należy, że kwestia abuzywności postanowień umowy odnoszących się do prowizji operacyjnej jest całkowicie irrelevantna dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym była już bowiem mowa, powód prowizji tej nie dochodzi w niniejszym procesie.

Reasumując Sąd uznał, że powód jest uprawniony żądać od pozwanego zapłaty niespłaconego kapitału pożyczki w wysokości 5.600,02 zł, jak również odsetek karnych naliczonych od tej kwoty w wysokości 110,96 zł. Obejmowały one odsetki naliczone przez pożyczkodawcę i zbyte na rzecz powoda na mocy cesji (27,62 zł), jak również odsetki naliczone

przez samego powoda od niespłaconego kapitału pożyczki za okres od dnia 15 czerwca 2021 roku (dzień po dacie cesji) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w e.p.u. (20 września 2021 roku) w kwocie 83,34 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.710,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 września 2021 roku do dnia zapłaty.

Materialno-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis

art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności

i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.217 zł na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej – 1.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.